

умоветъ на хората. Не е наука онази, която отнема свѣтлината отъ ума на човѣка. Какво става съ човѣка, като се отнеме свѣтлината на ума му? Той обезумява, не знае, какво прави. Понѣкога е страшно да обезумѣе човѣкъ, но понѣкога той става безвреденъ. И въ единия, и въ другия случай не е добре; човѣкъ трѣбва да бѣде разуменъ, да се ползува отъ свѣтлината на своя умъ.

Какво, въ сжщностъ, представятъ добритѣ и разумни хора и какво — лошитѣ и неразумни? Добритѣ и разумни хора сж кесии, пълни съ злато; лошитѣ и неразумни сж праздни кесии. Добритѣ хора сж пълни пушки, понеже знаятъ, кога и кѣде да стрелятъ; лошитѣ хора пъкъ сж праздни пушки. Обаче, понѣкога добритѣ и лошитѣ хора размѣнятъ ролитѣ си въ живота: добритѣ хора ходятъ съ праздни пушки, а лошитѣ — съ пълни. Какво трѣбва да стане въ живота, за да дойдатъ нѣщата на мѣстата си? — Добритѣ хора трѣбва да приспятъ лошитѣ и да смѣнятъ пушките си. Като се събудятъ отъ дълбокия си сънъ, лошитѣ хора ще се чудятъ, какво е станало, че пушките имъ не убиватъ. Добритѣ хора трѣбва да бждатъ по-умни отъ лошитѣ. Не проявятъ ли своята разумностъ, тѣ ще се намѣрятъ въ положението, за което се казва въ единъ отъ стиховетѣ на Евангелието: „Синоветѣ на тъмнината сж по-умни отъ синоветѣ на свѣтлината“.